DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 28sten AUGUSTUS, 1830. N. 34

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

UITTREKSELS UIT NEDERLANDSCHE STAATS-COURANTEN.

NEDERLANDEN.

Het slot van het uittreksel uit de pleitrede van den Advokaat-Generaal *Spruyt* in de zaak van *de Potter, Tielemans,* enz.

"Nadat de party der ontevredenen, zoo als uit het voorgaande gebleken is, allerlei kuiperyen had te werk gesteld, om de tienjarige begrooting te doen verwerpen, kwam den 11den December de koninklyke boodschap, met een ontwerp van wet tot beteugeling van de losbandigheid der drukpers. Deze boodschap, die als een gedenkteeken van de hooge wysheid van *Willem I.* in de geschiedboeken van ons vaderland pronken zal, was uitermate geschikt, om de ontruste gemoederen tot bedaren te brengen, maar verbitterde juist daarom de hoofden dier party. Hunne dagbladen hieven dadelyk eene noodkreet aan, en *de Potter* haastte zich om zynen *Brief van Demophilus aan den Koning* in de wereld te zenden. De geheele toon van dit geschrift, waarin vooral geene moeite wordt gespaard, om de Majesteit van den troon te verlagen, wees duidelyk genoeg aan, dat *de Potter* zich daarby voornamelyk ten doel had gesteld, om den indruk der koninklyke boodschap te verzwakken.

"Myne bedoeling met de uitgave van den *brief,*" schreef hy den 5den January aan *Tielemans,* "is, zoo als "gy te regt aanmerkt, eenvoudig, *om met de print en het "scherp te treffen, om te prikken en te tergen; in een woord, "om de menschen razend te maken.*"

In spyt van alle kuiperyen werd intusschen de tienjarige begrooting aangenomen. *Tielemans* toonde in zyne brieven voor een oogenblik groote moedeloosheid; doch zyn brief van den 19den December levert het bewys op, dat hy zich toen reeds weder met het smeden van nieuwe wapenen bezig hield, ter bereiking van het doel zyner party. Hy hield het nu voor raadzaam, om nog meer dan vroeger *de geestelykheid in de zaak te betrekken,* en voorts *langzamerhand de grondslagen van een uitgebreid staatkundig genootschap te leggen.*

Ziet hier eenige zinsneden uit zynen brief aan *de Potter* van den 1sten January, waarin hy zyne inzigten omtrent de wyze, waarop men de geestelykheid moest werken, nader openlegt.

"Zoo men de banden wilde verbreken, die thans de "vryzinnigen en de Katholyken vereenigen, zoude men "zoo geweldig veel aan de geestelykheid moeten toestaan, *dat de Regering zich zelve daardoor in het verderf "zoude storten.* . . . . . Om de Regering te beletten, dat "zy zich in de armen der Katholyken werpe, moeten "dezen zoo ver voortgedreven worden, als de vryheid "van allen slechts toelaat. Zy moeten alles eischen, "wat slechts met de vryheid van geweten en eeredienst "is overeen te brengen; in een woord, algeheele en volledige onafhankelykheid van de Regering. Hoe meer "zy vragen, hoe minder men geneigd zal zyn, aan hun "verlangen te voldoen. Maar men moet voorzigtig "zyn, en zich niet overhaasten, want om wel te slagen, "heeft men eerst en boven alles noodig de meerderheid "[in de Tweede Kamer] te winnen of te houden, en indien de Katholyken meer vergden, dan de vryheid van "allen gedoogt, dan zouden zy de zaak van eenen anderen kant benadeelen. *In allen gevalle moeten zy "voortgestuwd worden, zonder te weten, door wien en waarom.*" (Er moest dus dezelfde arglistige staatkunde gevolgd worden, als die, waardoor men de groote menigte tot het indienen van verzoekschriften had aangezet!) "Gy kunt in dezen zeer veel doen. Gy weet niet "in welk eene hooge mate de Katholyken op uwe verlichte kennis en op *uwe goede trouw* bouwen . . . Denk "er eens over na, en houd in het oog, dat, indien het gelukken mogt, om alle de verschillende godsdienstige "genootschappen van de vergulde booijen te bevryden, "die zy thans nog dragen, er slechts nog één stap meer "te doen is, *om aan de wysbegeerte in de wereld hetzelfde "aanzien te geven, als dat, hetwelk de godsdienst thans geniet. Mogt eenmaal de godsdienst alleen door de priesters "en de geloovigen onderhouden worden, dan zullen wy den "volgenden dag een tempel voor de wysbegeerte bouwen, die "alsdan insgelyks priesters en geloovigen zal hebben.*"

In een brief van den 20sten January maant *Tielemans* "zynen waarden meester" aan, om een afzonderlyk geschrift over de geheele onafhankelykheid der geestelykheid zamen te stellen. "Ik zal," antwoord *de Potter* daarop, "my met het vervaardigen van een geschrift bezig houden, waarby de geheele onafhankelykheid der "*Katholyke* eeredienst *geregeld* wordt. Deel my zoo "spoedig mogelyk uwe denkbeelden daaromtrent mede. "Ik zal langzamerhand trachten, het met my zelven "daarover eens te worden."

Gy ziet, myne Heeren, dat *de Potter* het denkbeeld van *Tielemans,* om zich, behalve met de Katholyke, ook met de onafhankelykheid der andere godsdienstige genootschappen bezig te houden, niet aannemelyk heeft geacht, waarschynlyk, omdat hy van de geestelyken dier geloofsbelydenissen voor zyne bedoelingen niets goeds verwachtte.

Dit was dus het eene der beide nieuwe ontwerpen van *Tielemans.* Hy, zoo wel als zyn vriend *de Potter,* wisten beter dan iemand, dat hetzelve, zoo het gelukken mogt, den Staat aan de grootste gevaren zoude blootstellen; maar juist daarom werkten zy er aan, om het uitvoer te leggen. Zy wisten daarenboven zeer goed, dat die zoogenaamde onafhankelykheid der geestelykheid met de Grondwet, met het konkordat, met alle bestaande wetten, ja zelfs met de oude instellingen van onze gewesten strydig was. Maar wat ging hun dat aan?—Hunne grondbeginselen bragten immers mede, om den troon met het altaar in stryd te brengen.

Het tweede ontwerp van *Tielemans* bestond daarin, om langzamerhand een uitgebreid staatkundig genootschap tot stand te brengen. Den 23sten January zond hy aan *de Potter* eenen brief, waarin hy zyne denkbeeld over dit punt nader uiteenzette en te kennen gaf, dat zulk een genootschap in ons land alles moest omvatten, en dus niet zoo als de vereeniging der vryzinnigen in Frankryk of het Katholyke genootschap in Ierland één enkel bepaald doel moest hebben. "By ons toch," zeide hy, "moet het geheele vertegenwoordigende regerings-stelsel nog eerst geschapen worden."—Te gelyk deelde hy dezelfde wettelyke bepalingen omtrent dit genootschap mede, die den 3den February, nadat dezelve te voren aan het onderzoek van sommige leden der zoogenaamde *Unie* waren onderworpen, met geringe veranderingen door den *Belge* en den *Courrier des Pays-Bas* openbaar zyn gemaakt.

Overeenkomstig den raad van *Tielemans,* om langzaam en voorzigtig voort te gaan, begon de *Catholique* den 27 January voor het eerst van verre te spreken van de noodzakelykheid, om een genootschap op te rigten, welks leden een vast fonds zouden byeen brengen, om daaruit de ambtenaren schadeloos te stellen, die wegens hunne staatkundige denkwyze mogten worden afgezet.

De *Courrier des Pays-Bas* sprak den 28sten January met grooten lof van dit denkbeeld [zoo het heette] van den *Catholique,* en merkte onder anderen aan, dat, indien elk van de 400,000 onderteekenaars der verzoekschriften slechts één cent in de week aan het fonds opgebragt, men op de allergemakkelykste wyze *f* 200,000 'sjaars byeen konde zamelen.

Den 31sten January maakten de *Catholique,* de *Belge,* de *Courrier de la Meuse* en de *Politique* het artikel bekend, dat eenige hoofdtrekken der wetten voor het op te rigten genootschap bevatte.

Vooraf was, zoo als wy reeds gezegd hebben, dit geheele ontwerp onder de oogen van sommige leden der Unie gebragt, en door hen volkomen goedgekeurd geworden. Dit blykt uit de brieven, die by den beschuldigde *Bartels* in beslag zyn genomen. Uit die zelfde brieven ziet men, dat er den 31sten January, ten huize van een ingezeten van Brussel, eene eigenlyke zamenkomst van leden der Unie is gehouden, die ten doel had, om over de verdere ontwikkeling van het ontworpen bondgenootschap te beraadslagen, en tot welker bywoning de Graaf *O . . . . t* uit Luik en de beschuldigde *Bartels* uit Gent zyn overgekomen. Laatstgenoemde schreef, kort na deze zamenkomst daarover aan zekeren Baron, die, op zyne reize naar 'sHage, door Brussel was gekomen. "Het doet my zeer leed, myn heer de Baron," zegt *Bartels* in dezen brief, die, toen hy in beslag genomen werd, ter verzending gereed lag, "dat "ik myn vertrek van Brussel niet tot uwe doorreize "door die stad heb kunnen uitstellen. . . . Ik geloof, "dat men met het bondgenootschap te haastig is te werk "gegaan. De Besturen in de verschillende plaatsen "hadden vooraf moeten benoemd zyn, en dan had men "te gelyker tyd de namen van derzelver leden, en de "wettelyke bepalingen van het genootschap in geheel "het koningryk openbaar moeten maken. Men heeft "de zaak met geen genoegzaam beleid behandeld.—"*Gelukkig, zullen echter de laatste gestrenge maatregelen de "Regering meer en meer alle achting doen verliezen.*"

Deze zinsnede legt de geheime bedoelingen van den beschuldigde *Bartels* openlyk open. Hy troost zich over den uit der gestrenge ontslag van het ontworpen bondgenootschap, om dat de Regering toch, naar zyn inzien, meer en meer haar verderf te gemoet snelt.

De Potter had by de zamenkomst van den 31sten January natuurlyk niet tegenwoordig kunnen zyn; maar hy ontving, zoo als hy ons zelf in een zyner brieven aan *Tielemans* berigt, talryke bezoeken in zyne gevangenis. "Ik ben door vogels van allerlei veêren omringd," schryft hy. "Zy zingen veel, sommigen zelfs goed; "maar als het er op aankomt, om pooten en vleugels, "nagels en bek te gebruiken, dan blyf ik met den *eige-* "*naar* [den Heer *Levae,* schryver van den *Belge*]" geheel "alleen. Deze is altyd even werkzaam, even woelziek "en een even groot vriend van handelen."

Ook toen het er op aankwam, om de verklaring van den 3den February in de wereld te zenden, waarby zulk eene aanmerkelyke uitbreiding aan het eerst voorgedragen ontwerp voor het genootschap wordt gegeven, schynt men *de Potter* geheel alleen te hebben gelaten. Het draagt ten minste geene andere dan zyne onderteekening.

De by dit stuk voorgedragene bepalingen werden door sommige dagbladen met zoo veel kracht bestreden, dat *de Potter* zelf voor het welgelukken van zyn ontwerp begon te vreezen. Deze omstandigheid bewoog den rusteloozen man, om den 7den February de tusschenkomst van een zyner bekenden te Luik in te roepen, opdat sommige advokaten dier stad een vertoog in de wereld mogten zenden, waarby de *wettigheid* van het genootschap wierd aangetoond. Hy zegt zelf in dezen brief, dat alles om hem heen den moed verloren had, en dat, indien de redeneringen tegen het genootschap niet ten spoedigste ontzenuwd wierden, geen enkel mensch het zoude durven wagen, om daaraan deel te nemen. Overigens zouden, naar zyn ontwerp, niet slechts uit Luik maar ook uit alle de andere voorname steden van België, vertoogen van regtsgeleerden ten voordeele van het genootschap moeten in het licht verschynen.

Terwyl *de Potter* dus alle moeite deed, om zyn uitgestrekt ontwerp tot stand te brengen, vond hy in *Bartels* te Gent eenen waardigen medestander. Deze beschuldigde heeft, by het verhoor voor den Regter van instructie, erkend, dat hy aan verscheidene personen geschreven had, om hun de nuttigheid en zelfs de grondwettigheid van het ontworpen genootschap te betoogen; dat daarvoor in verscheidene steden van Oost-en West-Vlaanderen, en met name te St. Nicolaas, Meenen en Rousselaere reeds niet geheel onbelangryke geldsommen gestort waren geworden, en dat eenige personen, wier namen hy niet heeft willen noemen, aan hem, als schryver van den *Catholique,* reeds meer dan *f* 2000 voor het genootschap hadden aangeboden. Overigens toonen verschillende artikelen, die na den 3den February in het zoo evengenoemde dagblad geplaatst zyn, genoegzaam aan, dat *Bartels* geene moeite gespaard heeft, om de door hem en de andere beschuldigden gesmeede zamenspanning te doen gelukken.

Thans zal ik U, Myne Heeren, nog een oogenblik bezig houden met sommige papieren en andere voorwerpen, die, behalve de reeds vermelde brieven, by de beschuldigden, in beslag zyn genomen.

In de gevangenis van *de Potter* zyn gevonden:

Het ontwerp van een Couranten-artikel, *geheel en al met de eigene hand van de Potter geschreven,* en waarin wordt voorgesteld, om ter gedachtenis van zyn regtsgeding in December 1828 een gedenkpenning te doen slaan. Op den daarby opgegeven stempel zouden drie penningen in *goud* worden geschroefd, namelyk een voor *de Potter* zelven, en een voor elk zyner verdedigers, de Heeren *van Meenen* en *van de Weyer.* De personen, die geld tot deze onderneming zouden bydragen, zouden elk eenen *bronzen* penning ontvangen;

een brief van zekere *Madrolle,* te Parys (†), van den 10den December 1829, strekkende ten geleide van verschillende nieuwere werken over de *Jesuiten,* en houdende het voorstel, om hem, *de Potter,* als lid van deze broederschap te doen aannemen;

en eenige spotprenten en hekelschriften tegen onze Regering.

By *Tielemans* zyn in beslag genomen:

eene nota voor den Baron *de Secus;*

een vertoog over de ministeriele verantwoordelykheid;

eene voorgewende zamenspraak tusschen verschillende landbewoners, waarby men aan dezen achtenswaardigen stand haat tegen de Regering *tracht in te boezemen.* Dit stukje is in den smaak der artikels van de

---

(†) Waarschynlyk dezelfde, die thans in Frankryk, wegens zyn *vertoog aan Karel X,* in regten vervolgd wordt.

Vaderlander gesteld, en was misschien wel voor dat dagblad gereed gemaakt;

een brief, die verondersteld wordt aan een opvolger van onzen Koning geschreven te zyn, en waarin de hatelyke lastering, dat de Regering de bewoners der Zuidelyke gewesten Protestantsch tracht te maken, herhaald wordt. *Tielemans* veronderstelde daarin, dat zelfs de naneven van *Robiano de Borsbeek* de Katholyke godsdienst verlaten hebben, en, voor hunne fabryk van inlandsche zyde, ondersteuning uit het fonds der nyverheid ontvangen.

By *Bartels* en *de Neve*, die hetzelfde huis bewonen, zyn in beslag genomen:

een onderhandsch verdrag van den 27sten November 1829, betrekkelyk de oprigting van het Gentsche dagblad *De Vaderlander*, hetwelk, zoo als men weet, de blykbare strekking heeft, om de Vlaamsche landbewoners tegen de Regering op te zetten. Dit verdrag is tusschen *de Neve*, ter eenre, en de Graven *Vilain* XIIII van *Bazele*, en *Vilain* XIIII *van Wetteren*, den Markies *de Rodes*, den Burggraaf *G. de Jonghe*, en de Heeren *J. B. d'Hone* en . . . . . *de Potter*, ter andere zyde aangegaan. De beschuldigde *Louis de Potter* heeft ontkend, dat hy het is, die in dit verdrag voorkomt. *De Neve* verbindt zich daarby, om overeenkomstig de handleiding die hem door de genoemde Heeren zoude worden gegeven, een dagblad in de Vlaamsche taal, onder den naam van den *Vaderlander* te schryven en te doen uitgeven. De oplage daarvan zoude niet minder dan 500 afdrukken mogen bedragen, en, indien het aantal koopers geringer was, zoude de overblyvende afdrukken *om niet* moeten worden uitgedeeld. De personen, die het verdrag met de *Neve* hebben aangegaan, doen van hunne zyde afstand van alle winst, die uit de uitgave van den *Vaderlander* mogt voortvloeijen, en waarborgen *de Neve* tegen mogelyk verlies, tot een bedrag van *f* 3000 toe. Zy verbinden zich voorts, om, indien *de Neve*, wegens artikelen in zyn dagblad, in regten mogt worden vervolgd alle daaruit voortspruitende kosten te betalen;

eene briefwisseling tusschen *Bartels* en eenen Stempelsnyder te Parys, betrekkelyk het slaan van eenen gedenkpenning ter eere van de voormalige leden der Tweede Kamer, *Vilain XIIII en de Meulenaere*, die in 1829 niet weder zyn ingekozen. Deze gedenkpenning moest met het afbeeldsel der beide genoemde Heeren pryken, en tot omschrift voeren: *Het gezag verbant, maar het volk kroont hen*;

verschillende lysten van inschryving op dezen gedenkpenning, met inleidingen, die allen in zeer oproerige bewoordingen gesteld zyn. In eene daarvan wordt het aan de Heeren *Vilain XIIII en de meulenaere* als verdienste aangerekend, "dat zy de zaak des volks zoo goed tegen de *dwingelandy* verdedigd hebben;"

een geschrift van de hand van *Bartels*, waarin men het volgende leest: "*Ik meen klaarblykelyk bewezen te hebben, dat de zoogenaamde Grondwet der Nederlanden nietig, volkomen nietig is, daar zy aan Belgie door bedrog en misleiding is opgedrongen. Daarenboven wordt, door de daarin voorkomende bepalingen betrekkelyk de vryheid van eeredienst en drukpers, de staatkundige godverloochening gewettigd.*" *Bartels* heeft in zyne verhooren te kennen gegeven dat hy zich sterk maakte, om zoo wel de eene als de andere stellig te betoogen;

ontwerpen van registers en ontvangst-brjefjes voor de zoogenaamde Nationale inschryving.

En eindelyk zilveren gedenkpenning, waarop aan de eene zyde de grondwet, en aan de andere zyde twee vereenigde handen te zien zyn, met het omschrift: *Getrouw tot de schande.* Men herinnert zich, dat deze gedenkpenning by 's Konings jongste reis door de Zuidelyke gewesten is vervaardigd geworden. *Bartels* heeft erkend, dat zulks onder zyn toezigt is geschied.

Gouvernements Wissels.

DOOR den HoogEdeleGestrengenHeer Directeur ad-interim dezer Kolonie gemagtigd zynde tot het doen eener advertentie ter inschryving van vier stellen Gouvernements Wisselbrieven à *Duizend Gulden* tegens den 30sten dezer maand, geeft de ondergeteekende te kennen aan de genen die verlangen mogten de gemelde Wisselbrieven te verkrygen dat de verzegelde billetten van inschryving tot dat einde vóór of uiterlyk op den gemelden 30sten dezer maand des morgens te elf ure ten zynen kantore zullen worden aangenomen, en dat de belanghebbenden den uitslag van de opening derzelve op den volgenden dag aldaar zullen kunnen vernemen.

De Ontvanger by het Algemeen Bestuur,
C. L. VAN UYTRECHT.

Den 25sten Augustus 1830.

WAARSCHOUWING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 18den Augustus 1830.

DEWYL niettegenstaande de reeds gedane waarschouwingen nog verscheidene lieden, in gebreken gebleven zyn, om, hunne Rekeningen van Contributie tot instandhouding der Schuttery, zoo mede van Tonnegeld der Nederlandsche, in deze kolonie te huis behoorende vaartuigen, beiden over dit jaar, te voldoen, zoo worden dezulken hierby nog ten overvloede indachtig gemaakt om hunne gezegde rekeningen vóór of uiterlyk op den laatsten dag dezer maand Augustus te komen afbetalen, aangezien, na verloop van dien termyn, de nog onvoldane rekeningen zonder eenig verder uitstel ter geregtelyke invordering aan den bevoegden ambtenaar in deze kolonie zullen worden overgegeven.

De Ontvanger by het Gemeente-Bestuur,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 27sten Augustus 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 20 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op poene als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 6den Augustus 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand Augustus zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op poene als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

AANBESTEDING.

DE Administrateurs van het Garnizoen te Curaçao, zullen aan de minst inschryvende aanbesteden de leverancie van 725 Nederlandsche Ellen Brugsbont à 4-4 breedte, alsmede de hoeveelheid van 1245 Vierkante Nederlandsche Ellen Wit Linnen voor Broeken, ten dienste des Garnizoens voornoemd.

De gegadigden addresseren zich by besloten biljetten op Donderdag den 2den September aanstaande ten Kantore van den Majoor Kommandant der Troepen binnen het Fort Amsterdam (met overlegging der Monsters en vermelding der Pryzen) onder korting van 2 per cent voor het Fonds van buitengewone Ontvangsten en Uitgaven; zullende het antwoord daarop tenzelfden dag en plaats gegeven worden.

Op last van de Administrateurs voornoemd,
De fungerende Kwartiermeester,
J. M. VAN EPS,
1e. Luit. Adj.

Den 14den Augustus 1830.

Curaçao den 26sten Augustus 1830.

HET wordt hierby bekend gemaakt dat de Brieven Zak dewelke opgemaakt wordt om met Z. M. Pakket Brik de Vliegende Visch naar de Nederlanden verzonden te worden, op primo September aanstaande des morgens te acht ure gesloten zal worden.

A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—AUGUSTUS.

23.	golet Almira, Brown,	St. Domingo
	—— Maria Cathalina, Danies,	Carthagena
	bark Margaritha, Buelta,	Coro
	golet Antonetta, Colline,	Maracaybo
25.	—— Felix, Portello,	Puerto Cabello
	—— Amable Maria, Sillé,	Jamaica
26.	brik Generaal Borgella, Pontilius,	Maracaybo
27.	golet Sir James Cockburn, Godfry,	Trinidad
	brik Fenice, Abelo,	La Guayra
	boot Labandola, Goueran,	Puerto Cabello
	golet Amable Lucia, Marcoñier,	La Guayra

UITGEKLAARD—AUGUSTUS.

21.	bark Victoria, Dubois,	
	brik Johann & Eduard, Marten,	
	bark Drie Gebroeders, Flemming,	
23.	golet Sophia, Gerbelino,	

Dingsdag den 24sten dezer, zynde de acht en vyftigste verjaring van Zyner Majesteits geboorte dag, is deze heugchelyke dag met alle plegtigdheid in deze kolonie gevierd geworden. Des morgens te 6 ure op een gegeven seinschot, versierden zich de schepen in de haven met vlaggen, te 8 ure 'smorgens, te 12 ure 'smiddags en te 4 ure des namiddags werden er saluten gedaan. Te 11 ure trok de gewapende magt op in Parade binnen het Fort Amsterdam, alwaar Zyn HoogEd. Gestr. Heer Directeur dezelve in oogenschouw nam; en na den afloop der parade werd er levée gehouden op het Gouvernements Huis. Tevens is by deze gelegenheid aan eenige Onder-officieren en Soldaten der alhier in garnizoen liggende korpsen Jagers en Artillerie de Zilveren en Bronzen Medailles voor trouwe Nederlandschen dienst door den HoogEd. Gestr. Heer Directeur met eene zeer gepaste aanspraak uitgereikt geworden.

AANGEKOMEN—Op verleden Zaturdag den 21sten dezer, Z. M. Pakket Brik Vliegende Visch, gekommandeerd door den luitenant der eerste klasse H. J Tuning, van Hellevoetsluis, laatst van Suriname; en op Dingsdag den 24sten dezer, Z. M. Brik Courier, gekommandeerd door den kapitein luitenant van der Straaten, van Aruba.

MAAN ECLIPS.

Donderdag den 2den September komt de Maan geheel verduisterd op, en wel terstond na Zons ondergang. De Maansplaats is dan op omtrent 7°, 30' Z. B.—Tegen 8 ure zal de Eclips geëindigd zyn. De Eclips is zigtbaar voor Europa, voor geheel Afrika, voor een groot gedeelte van Azia, voor het meeste gedeelte van Zuid Amerika, voor de Caraibische en voor de Antillische Eilanden, voor de oostkusten van Nieuw Holland. . . . .

COLUMBIA.

Begunstigd zynde met berigten van Columbia die als echt zyn medegedeeld en waarop men staat kan maken, zoo zullen de lezers dezelven vermeld vinden in het hier op volgende uittreksel uit eenen brief by eenen inwoner alhier van de Overkust ontvangen.

Volgens de berigten ziet er in het zuiden zeer donker uit. De Generaal Flores wil met geweld de rol van Bolivar spelen, en heeft, om zoo te zeggen, den oorlog aan het Gouvernement van Bogota verklaard.

Uittreksel uit eenen brief gedagteekend Columbia den 26sten July 1830.

" Bolivar heeft in het laatste bedryf van zyn staatkundig schouwspel zyn waar karakter ontwikkeld en de geheime oogmerken en heerschzuchtige ontwerpen die zoo lang in zynen boezem verborgen lagen, uit derzelver schuilplaats te voorschyn gebragt en voor het oog der onpartydige wereld in een ongunstig daglicht geplaatst. Zyne landgenooten hebben reeds voor lang zyne natuurlyke geaardheid, zyn intrigant en geveinsd karakter, het doel waarnaar hy streefde en de strikken welke hy voor hen legde, kunnen doorgronden en ontdekken; dan, zyne laatste verrigtingen hebben hem geheel ontmaskerd en de bevryder van Columbia als den onderdrukker van zyn vaderland in het helderst licht geplaatst. Wie zou het kunnen gelooven dat hy met alle zyne hoogdravende en belangloos schynende boodschappen aan het Congres van Bogota, met alle zyne sierlyke en indruk makende afkondigingen aan het Columbiaansch volk en eindelyk, met alle zyne protestatien en afstanddoening van het eerste magistraatschap van den staat, niets minder bedoelde, niets minder wenschte en niets minder geloofde dan dat de vertegenwoordigers des volks zyne *smekingen* verhooren en hem *van den last bevryden* zouden *die zoo lang op hem gedrukt heeft*; dan, de teerling was geworpen, de tyden veranderd en de blinddoek de menschen van de oogen gevallen; Bolivar zag zich door zyn volk verlaten, door zyne kryglieden veracht en, het *non plus ultra* van smaad, door eenen nieuwen President opgevolgd. Men verzekert dat zyne woede en ontembare gramschap geene palen hadden toen hy de noodlottige tyding ontving dat de Heer Mosquera door het Congres als president gekozen was; en zie hier myn vriend, van welke lage en verachtelyke middelen Bolivar getracht heeft zich te bedienen, ten einde weder op het staatkundig tooneel van Columbia te verschynen en op nieuw de rol eens dwingelands te vertoonen. Het batallion Grenadiers 800 man sterk, onder het bevel van den kolonel Moquersa, lag in het garnisoen te Bogota. De officieren van dat korps waren nog min of meer Bolivar toegedaan, dit wist hy, en hy snoedde dus het ontwerp om door een *coup de main* eene revolutie in de hoofdstad van zyn vaderland te bewerken en zich daardoor weder aan het hoofd der zaken een standpunt te verzekeren. Hy zond eenige zyner handlangers, waaronder zich de generaal Carreño bevond, om den kolonel Moquersa overtehalen om met zyn batallion de nieuwe orde van zaken omver te werpen, zich tegen de benoemingen van den nieuwen president te verzetten en hem Bolivar als het hoofd der natie uitteroepen. Moquersa verwierp dit voorstel onmiddelyk en betuigde dat hy nimmer het werktuig worden zoude om met geweld en kracht van wapenen de volkswil te smoren; dat hy geen ander dan het gevestigde gouvernement erkende en slechts van hetzelve bevelen te ontvangen had. Bolivar en zyne creaturen zich van dien kant te leur gesteld ziende namen andere maatregelen te baat. Hy vaardigde den generaal Portocarrero en den kolonel Diaz naar de woning van Moquersa om dezen gevangen te nemen en gebood Portocarrero om het bevel van het Batallion op zich te nemen en daarmede het vuur des opstands te ontsteken. De inwoners van Bogota bespeurden welhra wat aan den gang was en zagen de bewegingen onder de grenadiers als het sein eener omwenteling; zy stelden zich dus op hunne hoede. De generaal Caicedo, de benoemde Vice-President en, door de afwezigheid van den nieuwen President, toen belast met het uitvoerend bewind, de zamenspanning ontdekt en de bron waaruit zy gevloeid was nagespoord hebbende, begaf zich onmiddelyk naar de woning van den generaal Bolivar, sprak hem moedig aan en betuigde hem dat het gerucht door de geheele stad in omloop was dat hy de Grenadiers *opgeruid* had en dat hy wenschte eene revolutie te bewerken; dat indien het gerucht ongegrond en hy zuiver ware, hy geen beter bewys daarvan geven konde dan door ten eerste zich by de granadiers te begeven en de gisting onder hen trachten tot bedaren te brengen. Bolivar weigerde zulks met hitsheid en verklaarde dat daar hy geen deel meer in de regering had, hy zich ook niet zoude laten bezigen om revolutien tegen te gaan en dat het de grenadiers vry stonden dat geene te doen wat zy noodig oordeelden. De Vice-President verwyderde zich toen met haast om andere maatregelen in het werk te stellen; onverwyld werd de schuttery en eene menigte burgers ten getalle van 2000 onder de wapenen gebragt en aldus werden de Grenadiers verhinderd van moord en plundering met alle derzelver veschrikkelykheden in de hoofdstad te verspreiden. De Grenadiers met den generaal Portocarrero trokken de stad uit, en geen ander midden weg vindende, heeft die generaal met dat batallion zich voor de zaak van Venezuela verklaard. De officieren van dat korps zyn door de regering van Venezuela hier en daar verspreid geworden, dewyl zy niet te vertrouwen zyn, en het batallion zelve is op 250 man verminderd. Bolivar, zyn schandelyk ontwerp ondermynd en verydeld vindende, moest eindelyk *bon-gré mal-gré* Bogota op den 8sten Mei verlaten en zyne schreden

naar Carthagena wenden; misschien uitroepende *sic transit gloria mundi*. Men zegt dat hy zich op den 1sten Juny ingescheept heeft, doch deze tyding vereischt bevestiging.

"De kolonel Diaz, waarover ik hier boven melding gemaakt heb, is onlangs in een dorp niet ver van Bogota door de hand eens moordenaars omgebragt geworden; ook verzekert men dat de generaal Sucre dat zelfde lot ondergaan heeft.

"*July* 27.—Op heden heeft men hier de bevestigende tyding ontvangen dat de Generaal Sucre, Groot Maarschalk van Ayacucho, onlangs in Pasto vermoord is geworden. Zyn levensdraad werd afgesneden door den broeder van eenen man die hy eenigen tyd geleden ter dood veroordeeld en had laten ombrengen. De Generaal Louis Urdaneta, neef van den Generaal Rafael Urdaneta, die genoeg getirauniseerd heeft, is mede kortelings geleden door de hand eens moordenaars aan zyn einde gekomen. De Generaal Flores heeft zich met geweld als Dictator in het zuiden doen uitroepen. Obando zal hem echter weldra van zyne Dictatoriale hoogte doen aftuimelen, want volgens de laatste tyding bragt hy zich in gereedheid om Flores tegen te gaan en men weet hoe groot Obando's invloed in Pasto en de andere zuidelyke departementen is. Ik heb het Project der Venezuelaansche Constitutie gezien, zy is op den voet van die van Cucuta geschoeid, echter is de magt van den President zeer gesnoeid, daar hy zyne handen volkomen door de kamer van vertegenwoordigers gebonden vindt; hy kan niet langer dan voor vier jaren dien post bekleden en kan niet weder benoemd worden dan na verloop van vier jaren na zyne aftreding. Vóór de byeenkomst van het Congres verzekerde men dat hetzelve de vrye en openbare belydenis van alle godsdienstige geloof zoude instellen, ik bespeur echter in het Project der grondwet dat geen ander dan het Roomsche Katholyke geloof zal toegelaten worden, en aldus ziet men dat dit volk hun oude vooroordeel nimmer zal laten varen."

PROCLAMATIE

van den Kommandant Generaal van Cauca, aan het Departement.

Medeburgers!—Ik begroet U met het volkomen en vreedzaam bezit van alle uwe regten. Het Kongres van het jaar 30 heeft voor altoos de weg der eerzucht van het despotismus en der willekeurigheid gesloten. Deze monsters zullen uwe heerlyke en vruchtbare velden niet meer verwoesten. Gy zyt sedert den 4den Mei meesters geworden van alle de waarborgen welke uwe broeders ten kosten van hun leven en gylieden met opofferingen, met uw bloed en met uw maartelaarschap gekocht hebben. Gy zyt niet langer het eigendom van een sterveling; gy zyt allen van het vaderland en van uw zelven. Baadt U in het genot van uwe zekerheid, vryheid en gelykheid.

Caucanen!—De opstand, tweedragt en regeringloosheid zyn andere furiën die zich beyveren zullen om uwe aangename rust te stooren; de burger oorlog zal deszelfs doodelyke heerschappy echter in het verblyf van deugd en vrede niet verheffen. Als krygsman is myn zwaard het uwe om uwe aller dierbaarste regten te verdedigen: als burger, ontvangt gylieden vereenigd de omarming van uwen vriend

JOSE MARIA OBANDO.

Popayan, den 18den Mei 1830.

Deze Obando is bekend als een' waren voorstander der vryheid en heeft sedert 1828 eene luisterryke rol gespeeld; nu heeft hy het zwaard omgordt om Flores de pas te snyden.

Aankomst van den Heer Mosquera, President der Republiek, in Bogota.

Op gisteren is Zyne Excellentie binnen deze stad aangekomen en zyne intrede was eenen wezenlyken triomf voor de zaak der natie. Door de vryheid geroepen om een harer meest standvastigste verdedigers te zyn, en door het publieke gevoelen om de bestemmingen van deszelfs vaderland te regelen, zoo heeft zyne tegenwoordigheid in de hoofdstad de vaderlandslievende geestdrift van derzelver inwoners tot eenen nooit te voren bekenden graad opgewekt.

Zyne Excellentie de Vice President, met de secretarissen van staat en eene luisterlyke vergadering van burgers begaven zich meer dan eene myl (*legua*) buiten de stad om hem te ontvangen. Zoo dra hy in het gezigt kwam werd met het grof geschut eene menigte eereschoten gedaan, en het Batallion Schuttery bewees hem de militaire eerbewyzingen in de straten waardoor hy trok en welke volkomen versierd waren. Niets kan echter in vergelyking gebragt worden met de vreugde welke op de gelaatstrekken gedrukt stond van het talryk volk, dat by zyne intrede te zamen vergaderd was en dat deszelfs hoop op vryheid en geluk, door hem te zien, scheen uitteboezemen.—*Gaceta de Colombia, Bogota den 13den Juny* 1830.

PROCLAMATIE.

JOAQUIN MOSQUERA, President van de Republiek van Columbia, aan zyne landgenooten.

COLUMBIANEN!—Het groote drama dat wy vertoonen is niet alleen het onze, het is dat van het geheele Zuid-America. De allerschoonste gelegenheid wordt ons aangeboden om aan hetzelve een groot voorbeeld van zedekunde en deugd te geven, door Columbia te herstellen, de regeringloosheid te vernietigen en het gebied der wetten, het eenigst middel tegen de volksdriften en de eenigste hoop der vryheid, te grondvesten. Het constituerend kongres heeft U de wettige wyze overgelaten om door middel van de gedeputeerden uwer vrye kiezing den nationalen wil aan den dag te leggen. De Bevryder van Columbia heeft zich van ons midden verwyderd, om aan de yverige vrienden der vryheid kalmte te schenken; hy heeft zyne laurieren verborgen en alle voorwendsels voor wanorde uit den weg geruimd.

In deze belangvolle crisis hebben de vertegenwoordigers des volks my provisioneel met de administratie der Republiek opgedragen, in navolging van de grondwet die ik op heden beëedigd heb en die het punt van aanraking is welke zy bepaald hebben, op dat wy trachten zullen door eene algemeene overeenstemming Columbia van de ontbinding te redden welke haar bedreigt. Ik roep het vaderland en de vryheid, op dat ik waardig zyn moge dat gy naar my luistert. De zuivere liefde voor het vaderland is de heilige fakkel die my verlicht en zoo veel gy eenigzins begeeren kunt van eenen man gelyk ik, die plotseling van het burgerleven getrokken is om een' getrouwen uitvoerder van uwen wil te zyn. Boezemt denzelve dus uit, gelyk uwe eer, uwe roem en het belang der natie van U vorderen, en het heil des vaderlands zal uw werk zyn.

Burgers van allerlei gevoelens! vereenigt U voor het belang des vaderlands. Wy zullen het voorledene niet beschouwen. De ware vrienden der vryheid zyn niet die welke eene gestadige noodzakelykheid voor woeling ondervinden. Dat er geene nieuwe omwentelingen voortgebragt worden; dat die welke aan den gang is ten einde gebragt worde.

Columbianen!—Het is als nog tyd om onzen roem en ons staatkundig bestaan te redden. Dat wy het voorbeeld van orde aan de nieuwe staten van ons continent geven, en dat wy onze lasteraars overtuigen dat wy geene zedelooze wezens zyn, onwaardig om de vryheid te genieten.

(geteekend) JUAQUIN MOSQUERA.

Bogota, den 13den July 1830.

VENEZUELA.

Schoon er in de jongst verloopene week een vaartuig van de Overkust was aangekomen, liepen onze berigten niet verder dan tot den 23sten July. Men zegt dat er alhier ontvangen zyn brieven en nieuwspapieren van jongere datums, welke belangryk zyn, doch wy hebben geen derzelven kunnen bekomen en weten niet wat er sedert de gemelde dagteekening is voorgevallen. Wy zullen dus in dit nummer mededeelen de berigten welke wy ontvangen hebben, zonder melding te maken van de loopende geruchten, ten einde niet in onnaauwkeurigheden te vervallen.

De vaderlandlievenden in Venezuela waren reeds lang ontevreden geweest met de door het gouvernement genomene maatregelen, aangezien men geloofde dat hetzelve van den geest der omwenteling afweek. In de laatst verloopene maanden November, December en January, toen de omwenteling uitbrak, verklaarde het volk van Venezuela eenstemmig eene Venezuelaansche *Conventie* te willen daargesteld hebben, ten einde te beraadslagen over al deszelfs belangen, in de omstandigheid der afscheiding van de voormalige *Republiek van Columbia*. Maar in een op den 13den January uitgevaardigd dekreet, waarby dat van het volk, gegeven in de volle uitoefening van deszelfs souvereiniteit, met hetwelk hetzelve zich weder bekleed heeft om zich te verklaren tegen eene verdachte overweldiging, geheel verbasterd werd, veranderde de gezagvoerder de Conventie in een eenvoudig *Constituerend Kongres* en schreef reglementen of liever gezegd wetten voor waarby het volk geklassificeerd werd, gaf hetzelve voorschriften, legde straffen op en deed alles wat alleen bevoegd is aan een onbeperkt oppergezag.

Van dien tyd af vermoedden wy dat men van het doel der omwenteling begon aftewyken, maar terzelver tyd dachten wy dat het Kongres, die dwaling, indien zulks eene dwaling geweest is, zoude verbeteren en de revolutie in derzelver wezen en aard, welke het volk aan dezelve in deszelfs plegtige verklaringen gegeven heeft, herstellen. Onze verwachtingen werden echter te leur gesteld. Het Kongres in deszelfs installatie en verdere uitgevaardigde aktens, beschouwde zich zelve als slechts konstituerend en niet meer dan by eene gelegenheid hebben wy in een dekreet het woord *Conventie* gezien, waaruit wy afleiden dat het Kongres het groot onderscheid tusschen eene en andere volksvergadering niet kent, of dat er eene geheime verstandhouding bestaat welke wy niet onderstaan aan te toonen; in alle geval echter zal de uitkomst eene verwarring zyn, gelyk reeds te voorzien is.

Eene zinsnede uit eenen brief geschreven in Valencia zelve, gerigt naar Caracas met de dagteekening van den 14den July en alhier verzonden kan ons uit de vertwyfeling helpen, doch het is niet meer dan de gevoelens van een mensch; en als zulks deelen wy dezelve mede. De schryver zegt: "Ik geloof dat het Kongres verpest is met menschen voor het grootste gedeelte verkleefd aan het gezag en het mindere bevreesd voor hetzelve.—Het getal der ware vaderlanders is zeer klein, misschien zelfs zoo gering, dat het de vermetelheid van de anderen niet opwegen kan. Het grootste gedeelte der akten van het Kongres strekken meer daar heen om Paez dan om het volk of de natie te behagen."

Dit begrip schynt niet zonder grond te zyn wanneer men de beraadslagingen van het Kongres leest. Ons bestek is te klein om dezelve allen uit een te zetten, maar wy zullen een bewysstuk er van geven. In de zitting van den 2den July deed de gedeputeerde Picon het volgende voorstel, hetwelk door acht anderen ondersteund werd:—

No habrá fuero alguno personal ó de corporacion: solo la naturaleza de las materias determinará los majistrades á que pertenezca su conocimiento; y los empleados de qualquier ramo en los casos que ocurran sobre asuntos que no fuesen propios de su profesion y carrera, se sujetarán al juicio de los majistrados y tribunales ordinarios como los de mas ciudadanos. Het luidt hoofdzakelyk aldus:—"Geen persoon of corporatie zal verschoond zyn voor den civile regter te verschynen; de aard der zaken alleen zal de bevoegdheid van de regters bepalen; en de beampten van welke hoedanigheid ook moeten in zaken welke niet regtstreeks tot hun ambt en bedryf behooren, zich onderwerpen aan het oordkel der algemeene magistraten en regtbanken gelyk de andere burgers."

Had dit voorstel aangenomen geworden, zoo zoude hetzelve vrede en rust aan het volk gegeven hebben; want het vernielt het groot voorregt in eene gemeenebest dat de militairen militaire regters hebben om te oordeelen over al hunne misdryven zoo civiel als crimineel; en dit voorregt is de oorzaak van al de onlusten. Het voorstel werd hevig bediscuteerd in de zittingen van den 5den en 6den en verworpen. Tegen de verwerping verzetteden zich de gedeputeerden Cordero, Picon, Ayala, Ruiz, Labastida, Michelena, Delgado en Tovar en deden hunne stemmen aanteekenen. Het schynt dat de boven aangehaalde zinsnede van den brief van Valencia deze vaderlandminnenden bedoelt en ook op eenige beraadslagingen welke naar onze weinige kennis geen eer doen aan de verlichting noch aan de waarheid en eenvoudigheid, waarmede zaken moeten behandeld worden, welke van zoo veel gewigt voor het vaderland en deszelfs welvaart zyn. De zittingen zyn veranderd in Peripatetische scholen; en onder niets beduidende woordenwisselingen, redekaveling en vermetelheid, bleef het geopperde voorstel stikken.

Eene beweging van den Generaal Bermudez, civile en militaire opperhoofd van het oosten des grondgebieds van Venezuela, schynt in verband te staan met deze aangelegenheid.

Op den 20sten Juny was reeds alles afgeloopen wegens den opstand van Riochico, gevolgelyk trok de gemelde generaal terug en kwam op den 24sten in de hoofdstad aan, alwaar hy de inwoners vreedzaam en rustig vond, bezield met welgezinde gevoelens en zelfs met geestdrift voor de zaak der algemeene vryheid.—Maar op den volgenden dag van zyne aankomst, zynde den 25sten Juny, liet hy de krygswetten aflezen, het alarm slaan, kondigde af het schrik verwekkend dekreet wegens zamenzwering, uitgevaardigd in 1828 door Bolivar, beval het oprigten van een leger van drie duizend man, met den naam van ambulante, vertrok op den 26sten naar Maturin en liet het besluit na om eene vergadering van notabelen tegen den 10den July byeen te roepen. Wy weten nog niet welke de uitslag noch het oogmerk van dit alles geweest is. Onze korrespondenten vermoeden het oogmerk echter; eenige nieuwsbladen vermenen te weten wie de eerste hand en wie de handlangers zyn om alles in vuur en vlam te zetten en tot welk einde; maar *wy* zullen ons onthouden hierover te beoordeelen. Wy hebben ons voorgesteld in ons weekblad niets dan daadzaken mededeelen en zullen niet wagen toekomende gebeurtenissen te voorspellen noch volgens onze gevoelens te redeneren; alleenlyk gelooven wy met zekerheid te kunnen zeggen dat de omwenteling van Venezuela ontaard is en dat uit derzelver toestand niet te bemerken is of de Venezuelanen de vryheid zullen verkrygen waarna zy gestreeft hebben, verkeerdelyk denkende dat zy dezelve zoude erlangen, alleenlyk door Bolivar uit den weg te maken.

FROM ENGLISH PAPERS.

LONDON, MAY 31.

(From our Correspondent.)

We have received the *Gazette de France*, dated Saturday, and the *Moniteur* and other Paris papers of Saturday. The *Gazette* announces that Tair Pacha is arrived at Marseilles, and is the bearer of a letter to the King of France from the Sultan. It is said, that the Pacha, whose arrival is thus announced, has not come direct from Constantinople but from Algiers, to which place he had been sent for the purpose of inducing the Dey to submit. It is added, that the commander of the blockading squadron would not allow him to land.

A letter from Vienna, dated the 19th instant, states that a contract has been concluded with Messrs. Rothschild for a loan to Turkey. The amount will be sufficient to enable the Porte to discharge the whole of the indemnity and war contributions engaged to be paid to Russia, and is to be advanced in the course of the year, so that the Turkish territories may within that period be evacuated by the Russian troops. The contractors are to advance 80 for every 100, and the bonds for 100 will bear 5 per cent. interest, payable at Vienna, Frankfort, Amsterdam, London, and Paris, at the various establishments of the Rothschild family in those cities. Some persons assert that Austria has undertaken to guarantee the whole loan, and that for her security she will be put in possession of several fortresses upon the Turkish frontiers, where she will receive the duties till the whole of the loan is liquidated. Within the

last month, the various branches of Rothschild's house have been making large sales of public securities of every description, and it is to this circumstance that the late depreciation in the value of the metaliques and other funds may be attributed. It is also asserted, that the Rotschild of Paris have disposed of the whole of their 4 per cents., in one lot, at 100. The natural inference is, that this has been done in order to enable them to effect some financial operation, the profit of which will ultimately compensate them for the sacrifices they are making at present.

June 1.

England has intermeddled in the affairs of Greece in a manner that neither redounds to the advantage of the Greeks nor to her own honour. Her situation at present proves how little wisdom is to be found where the arts of a cunning and tricky diplomacy are practised. What are the fruits of years of negotiation, in which she and her new friends have been engaged, relative to the revolutionized provinces of her ancient Ally?—Volumes of letters and protocols—the memorials of political weakness and diplomatic mystification. As to the settlement of Greece—the great object which has caused the waste of so much paper, and the shedding of so much ink—it appears as far off as ever! It is true the Ministerial Papers attribute all the blame of this "most lame and impotent conclusion" to Prince Leopold—they say he is destitute of the qualities that would befit him for the high station which the Allies called upon him to occupy; they have discovered that he wants firmness, intrepidity, decision, and dignity of purpose. Alas for the penetration of the Allies, who could have chosen so incompetent a person for the "new and glorious sovereignty" of Greece! Sagacious politicians must they have been who first selected a man for this great trust, and then found out that he was utterly unfit for it! And when did they make this discovery of Prince Leopold's want of the talent and energy requisite to promote the happiness and maintain the independence of Greece? Not until he had himself declined the honour intended for him—up to that event his abilities, his disposition, his character, were excellent—and the Greeks were called upon to express their gratitude for so judicious an appointment. But no sooner did he refuse to allow himself to be forced upon an unwilling people under circumstances that, instead of establishing their independence, must be subversive of their liberties, than the excellence of this Sovereign Elect became a mass of blemishes in the eyes of those who had fixed upon him as the chosen instrument of the regeneration of Greece. So much for the judgment which, on their own showing, the Allies have exercised in this matter. But, indeed, had Prince Leopold proceeded to take possession of the throne of Greece, after finally ascertaining that the limitation of her territory was to be persevered in, to the great discontent of her people, and the endangering of her independence, he would be more destitute of right feeling and of common sense than the sycophants of chagrined statesmen and disappointed diplomatists represent him to be. We have never approved of our Government entangling itself with the internal affairs of other nations. The conflict between Greece and Turkey ought to have been settled between themselves. We had no more right to intermeddle in the quarrel than Turkey would have had to interfere between us and our Indian dependencies, if the latter were in a state of resistance to our dominion; but, having interfered, we should have done so effectually—having violated the law of nations as regarded Turkey, we ought to have taken care so to befriend Greece, that her situation as an independent State might be so strong as to prevent the Ottoman Power from entertaining any hope of her future subjugation. But this is exactly what we did not do. We and our Allies claimed credit for giving "independence" to Greece, but so narrowed her territories as to cut off the best means of rendering her frontier defensible, and thus would have exposed her to other, and perhaps more sanguinary and disastrous wars than that from which she has just emerged. With a British Prince upon the throne, whose territory was guaranteed, we should be under the necessity of taking a part in such wars, unless we saved ourselves from the calamity at the expense of our plighted faith! Is this a position for cool and calculating statesmen to place this country, burdened and borne down to the earth as she is at present by the weight of taxes levied upon her to pay the interest of an enormous accumulation of debt arising out of long and destructive wars, undertaken from a spirit of wanton and ambitious interference with the internal concerns of an independent nation?—As to the incapacity of Greece within the proposed limits to maintain herself long as a separate State, every unprejudiced person must be convinced of the fact who knows that the arrangement of the Allies would exclude a considerable portion of Etolia and the whole of Acarnania. On this subject we quite agree with General Church, a man whose military experience in the country for which he has fought gives peculiar weight to his opinion. What does he say in his pamphlet on this subject? That the Allies, "instead of giving Greece a frontier, are about to take one from her and to place Turks in all those military positions from whence they render of but little avail the Thermopylæ, Missolonghi, and Lepanto; for, if the Turks are masters of Patragik, Curpenisi, and Vrachori, I will leave it to the decision of any military man who knows the country if they cannot with ease turn the position of the Thermopylæ, and descend from Vrachori Vlochos to Lepanto and Salona, without troubling themselves about Missolonghi." And again, "If this supposed line of frontier is to be given to Greece, she will be left without a single port beyond the Gulf of Lepanto: as Missolonghi has no port, and the ports of Dioni, Dragomestre, Mitica, and various others, are on the other side of the Aspropotamos or Achelous, can any person pretend that the Aspropotamos can form a defensible frontier—a river that can be walked through in nearly every part for at least eight months in the year?" We repeat our opinion, that, with such a frontier, and deprived of Candia and the other islands, the independence, which the Allies boast of having given to Greece, is but the mockery of freedom—a shadowy independence which provokes aggression. A league, offensive and defensive, with a State so circumstanced—a State just emerged from slavery, only to be pounced upon again by its ancient masters—must have eventually involved us, not only in a war with Turkey, but embroiled us, perhaps, with other Continental States. From this we have been saved by the determination of Prince Leopold; and we rejoice that the petty, weak, and vacillating policy of our Government has been baffled by his firmness and discretion.

Ancona, May 18.—Private Correspondence).—The last accounts by the steamboat from Corfu, which arrived in 54 hours, state that serious disturbances threaten the tranquillity of Greece, and that the measures taken by the President, Capo d'Istrias, to suppress them, can neither appease the discontent of the population nor the insubordination of the Hellenists Letters from commercial houses of Navarino and Venice confirm the same.

The Greeks, who are already dissatisfied that England has given them a King, were still more enraged by the assent of the Greek Senate to the election of Prince Leopold of Saxe-Coburg, after it received the protocol of the three Power.

The agitation which, in the beginning, seemed to arise from the exaltation of the parties only, has assumed a *more* decided character since the hesitation of Prince Leopold to accept the sovereignty of Greece has transpired in the Morea. It is to increase these hesitations, and to determine the new Monarch to a more formal refusal of the throne that has been offered to him, that the Senate complains bitterly, in a long memorial addressed to him respecting the limits of the Greek frontiers. For this purpose the Senate presents this subject in the light of the interested work of the English Cabinet, which, in order to extend to the Peloponnesus the influence which it already exercises in the Ionian Islands, wanted Greece to remain open on all sides. It also seems to have wished for the immediate contact of Greece with those provinces which have now again become Turkish, after having a long time fought to conquer their independence, and that, by those means, a perpetually recurring cause of agitation and hostility should be prepared.

It is to be observed, as a characteristic of the Greek faith, that the memorial of the Senate to Prince Leopold was rendered public, no one knew why, and that, after the publication, serious distrubance broke out on various points of the Greek territory.—Armed assemblies opposed the raising of the taxes; provincial soldiers were called in to disperse them, and to protect the collectors, or enforce the laws; but this could not be effected except by the assistance of the French troops. However, these French garrisons are not numerous enough to exercise their powerful influence in all places. Thus every thing indicates a strong opposition to the Government, unless France and Russia enable it to uphold and execute the laws.

Dr. Johnson's Pudding.—Last summer I made an excursion to Scotland, with the intention of completing my series of views, and went over the same ground described by the learned tourists. Dr. Johnson and Boswell, I am in the habit of taking very long walks on these occasions: and perceiving a storm threaten, I made the best of my way to a small building. I arrived in time at a neat little inn, and was received by a respectable looking man and his wife, who did all in their power to make me comfortable.—After eating some fried mutton chops, and drinking a quart of ale, I asked the landlord to sit down and partake of a bowl of whiskey punch. I found him, as the Scotch generally are, very intelligent, and full of anecdote, of which the following may serve as a specimen:—

"Sir," said the landlord, "this inn was formerly kept by Andrew Macgregor, a relation of mine; and these hard bottomed chairs (in which we are now sitting) were, years ago, filled by the great tourists, Dr. Johnson and Boswell, travelling like the Lion and Jackal, Boswell preceded the Doctor in search of food, and being much pleased with the looks of the house, followed his nose into the larder, where he saw a fine leg of mutton. He ordered it to be roasted with the utmost expedition, and gave particular orders for a nice pudding.' 'Now,' says he, 'make the best of all puddings.' Pleased with his good luck, he immediately went out in search of his friend, and saw the giant of learning, slowly advancing on a pony.

"'My dear Sir,' said Boswell, out of breath with joy, 'good news! I have just bespoke, at a comfortable, and clean inn here, a delicious leg of mutton; it is now getting ready, and I flatter myself that we shall make an excellent meal.'—Johnson looked pleased—'and I hope,' said he, 'you have bespoke a pudding,' 'Sir you will have your favorite pudding,' replied the other.

"Johnson got off the pony, and the poor animal, relieved from the giant, smelt his way into the stable.—Boswell ushered the Doctor into the house, and left him to prepare for his delicious treat. Johnson feeling his coat rather damp, from the mist of the mountains, went into the kitchen, and threw his upper garment on a chair before the fire, he sat on the hob, near a little boy who was very busy attending the meat. Johnson occasionally peeped from his coat, while the boy kept basting the mutton. Johnson did not like the appearance of his head; when he shifted the basting ladle from one hand, the other hand was never idle, and the Doctor thought at the same time he saw something fall on the meat, upon which he determined to eat no mutton on that day. The dinner announced, Boswell exclaimed, "My dear Doctor, here comes the mutton—what a picture! done to a turn, and looks so beautifully brown!" "The Doctor tittered. After a short grace, Boswell said—

"'I suppose I am to carve as usual; what part shall I help you to? The Doctor replied—

"'My dear Bosy, I did not like to tell you before, but I am determined to abstain from meat to-day.'

"'O dear! this is a *great* disappointment,' said Bosy.

"'Say no more; I make myself ample amends with the pudding.'

Boswell commenced the attack, and made the first cut at the mutton. 'How the gravy runs; what fine flavored at, so nice and brown too. Oh sir, you would have relished this prime piece of mutton.'

"The meat being removed, in came the long wished for pudding. The Doctor looked joyous, fell eager to, and in a few minutes nearly finished the pudding! The table was cleared, and Boswell said:

"'Doctor, while I was eating the mutton you seemed frequently inclined to laugh; prey, tell me what tickled your fancy?,

"The Doctor then literally told him oll that had passed at the kitchen fire, about the boy and the basting. Boswell turned as pale as a parsnip, and, sick of himself and the company, darted out of the room. Somewhat relieved, on returning, he insisted on seeing the dirty little rascally boy, whom he severely reprimanded before Johnson.—The poor boy cried—the Doctor laughed.

"'You little, filthy, snivelling hound,' said Boswell, 'when you basted the meat, why did you not put on the cap I saw you in this morning?'

"'I could'nt, sir, said the boy.

"'No! why could'nt you?' said Boswell

"'Because my mammy took it from me to boil the pudding in!'

"'The Doctor gathered up his herculean frame, stood erect, touched the ceiling with his wig, stared or squinted—indeed, looked any way but the right way. At last with mouth wide open (none of the smallest) and heaving he with some difficulty recovered his breath, and looking at Boswell with dignified contempt he roared out, with the lungs of a Senator—

"'Mr. Boswell, sir, leave off laughing and under pain of my eternal displeasure, never utter a single syllable of this abominable adventure to any soul living while you breathe.' And so sir," said mine host, "you have the positive fact from the simple mouth of your humble servant."—*Angelo's Reminiscences.*